

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718202185
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718202185.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci žalobkyne N. L., nar. X.X.XXXX, bytom M. C. XXX/X, XXX XX K., právne zastúpenej JUDr. Martinom Bickom, advokátom, so sídlom Dukelská 972/7-3, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému 1/ B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom P. XXXX/XX, XXX XX O. K. a žalovanému 2/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpená JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 412,63 Eur, o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6C/16/2018-77 zo dňa 9. januára 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/
p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa proti žalovanému 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/16/2018-77 zo dňa 9. januára 2019 výrokom I. zaviazal žalovaných 1/ a 2/ povinnosťou zaplatiť žalobkyni 412,63 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého, výrokom II. určil, že žalobkyňa má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % ktorú náhradu trov konania sú žalovaní povinní zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu vo výške 412,63 Eur spolu vrátane náhrady trov konania. Uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 4C/168/2014-228 zo dňa 21.6.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/403/2016-282 zo dňa 30.8.2017 boli žalovaný 1/ a žalovaný 2/ zviazaní zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 10.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.9.2017

a vykonateľnosť dňa 18.9.2017. Z dôvodu, že ani jeden zo žalovaných uvedenú pohľadávku nezaplatil, žalobkyňa sa musela domáhať jej úhrady formou exekúcie. Uvedenú exekúciu viedol súdny exekútor JUDr. M. K. na exekútorskom úrade v Prievidzi so sídlom G. Z. XE/X, O. pod číslom 330 Ex 72/17, pričom poverenie na výkon rozhodnutia vydal Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní č.k. 56Ek/114/2017 dňa 28.9.2018. Vymáhaný nárok bol splnený tak, že suma 56,- Eur bola uhradená v splátkach žalovaným 1/, a to dňa 20.12.2017 suma 16,- Eur , dňa 17.1.2018 suma 8,- Eur, dňa 22.2.2018

suma 8,- Eur, dňa 4.4.2018 suma 8,- Eur, dňa 2.5.2018 suma 8,- Eur, dňa 31.5.2018 suma 8,- Eur. Sumu 9.944,- Eur vymohol súdny exekútor príkazom pohľadávky z účtu povinného 2/ - žalovaného 2/ dňa 17.7.2018. Z dôvodu, že žalovaní boli s platením pohľadávky v omeškaní celkovo 302 dní, za uvedené obdobie žalobkyni patria úroky z omeškania vyčíslené ku dňu zaplata celj istiny, s ohľadom aj na jednotlivé splátky, pričom tieto úroky z omeškania predstavujú sumu 412,63 Eur. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čo do základu a výšky dôvodná. Súd mal za preukázané a nesporné, že žalovaní sa dostali do omeškania s plnením dlhu voči žalobkyni, keď súdom priznanú sumu vo výške 10.000,- Eur, a to z exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 4C 168/2014-28 zo dňa 21.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/403/2016-282 zo dňa 30.8.2017 neuhradili riadne a včas, a preto si žalobkyňa dôvodne uplatnila zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % v zmysle § 517 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Tento úrok si žalobkyňa dôvodne uplatnila z dlžnej sumy 10.000,- Eur počnúc dňom 18.9.2017 (deň vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 4C 168/2014-228 zo dňa 21.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co 403/2016-282 zo dňa 30.8.2017) až do zaplata celj dlžnej sumy dňa 17.7.2018 po zohľadnení jednotlivých čiastočných úhrad zo strany žalovaných 1/ a 2/. Súd preto žalovaných 1/ a 2/ zaviazal na úhradu tohto zákonného úroku z omeškania v sume 412,63 Eur. V danom prípade sa žalobkyňa domáhala plnenia od žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne. Súd prvej inštancie sa s týmto právnym názorom žalobkyne nestotožnil.

V tomto konaní majú žalovaní 1/ a 2/ právne postavenie samostatných spoločníkov, a jedným súdnym rozhodnutím môže byť každý z nich zaviazaný na plnenie celého dlhu veriteľovi. Aj keď právna úprava s účinnosťou od 1.1.2002 zaviedla všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti zodpovednostnému poisťovni tak, ako to poznajú všetky obdobné právne úpravy v Európe, možnosť uplatniť nárok voči obidvom podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. neznamena, že ide o solidárnu zodpovednosť, pretože táto nevyplýva

z právneho predpisu ani z ďalších dôvodov upravených v § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. zakladá len možnosť žalovať priamo poisťovňu, nielen škodcu. Z uvedených dôvodov mal súd prvej inštancie za to, že právny názor žalobkyne o povinnosti zaplatiť úrok z omeškania z titulu omeškania s platením náhrady nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne žalovanými nie je správny. Vzhľadom na to, že zdrojom záväzku škodcu na náhradu škody je zodpovednosť za škodu (§ 427, resp.

§ 420 Občianskeho zákonníka) a zdrojom záväzku poisťovateľa plniť z povinného zmluvného poistenia je poistná zmluva, nemôže súd škodcu a jeho poisťovateľa zaviazat' na solidárne (spoločne a nerozdielne) splnenie záväzku (§ 511 ods. 1 OZ). Ide o prípad nepravej solidarity, keď poisťovňa a škodca zodpovedajú na základe rôznych právnych titulov. Ustanovenie § 438 ods. 1 OZ stanovuje solidaritu ako zásadu iba pre nároky na náhradu škody a nevzťahuje sa na nároky na poistné plnenie, pre ktoré neustanovuje solidaritu ani iný právny predpis. Pasívna solidarita v danej veci tak nie je možná, lebo vo vzťahu žalobcu ku škodcovi a žalovanej poisťovni ide o dva rozdielne nároky. Zatiaľ čo je nárok žalobcu voči škodcovi nárokom na náhradu škody, je nárok žalobcu na výplatu poistného plnenia uplatnený voči žalovanému poisťovateľovi originárnym nárokom na plnenie založeným osobitným právnym predpisom (rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 25 Cdo 895/2008). Vzhľadom na uvedené a s poukazom na charakter úrokového záväzkového vzťahu, ktorý je vzťahom akcesorickým a ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným, súd prvej inštancie žalovaných zaviazal na platenie dlžnej sumy tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého. Takýmto spôsobom boli nakoniec žalovaní zaviazaní aj na plnenie samotnej dlžnej istiny v rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 4C/168/2014-228 zo dňa 21.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/403/2016-282 zo dňa 30.8.2017.

3. Žalobkyni ako strane sporu, ktorá mala vo veci úspech, priznal súd prvej inštancie náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva. Žalobkyňa bola čo do základu aj výšky žalovanej sumy úspešná, súd len upravil spôsob, akým zaplatia žalovaní 1/ a 2/ žalobkyni dlžnú sumu (teda nie spoločne a nerozdielne, ale tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého), a preto žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 2/. Uvedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d) CSP). Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nesprávny, nezákonný a právne názory vyslovené súdom prvej inštancie za ústavne nekonformné a arbitrárne. Má za to, že súd vyslovil v

rozsudku právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodložených právnych konštrukcií, ktoré navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd. Medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo riadne odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti vykonávania spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčnému aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Z praktického pohľadu to znamená, že súdy sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia, hoci túto povinnosť nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (viď judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko, mutatis mutandis rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: I. ÚS 56/01 a ďalšie). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v Náleze č. k. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd Slovenskej republiky už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Žalovaný 2/ má za to, že rozsudok je čo do odôvodnenia priznávanej výšky arbitrárny a nepreskúmateľný, a tak nespĺňajúci kritériá na zákonnosť rozhodnutia vo všeobecnosti. Z vyššie uvádzaného odôvodnenia rozsudku v bode 22, v ktorom súd hodnotí vykonané dokazovanie, a konštatuje, že žaloba je čo do základu a výšky dôvodná, absentuje spôsob konkrétneho postupu, ako súd dospel k priznávanej výške, kde len konštatuje, že zohľadnil jednotlivé čiastočné úhrady zo strany žalovaných, bez ich bližšej špecifikácie a časovej genézy, ktorá by preukázateľne a presvedčivo validovala priznanú výšku. Vzhľadom k uvedenému potom spôsob stanovenia priznaného úroku z omeškania zo strany prvoinštančného súdu je potrebné považovať za svojvoľný, a to bez riadneho zdôvodnenia ako k nemu prvoinštančný súd dospel. Nakoľko práve vzhľadom na predmet samotného konania ide o nárok (argument), ktorý bol pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve pre stanovenie spôsobu priznania daného nároku (argumentu), ako to vyplýva z vyššie uvádzaného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko, mutatis mutandis rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: I. ÚS 56/01. V zmysle § 389 CSP požiadal, aby Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 09.01.2019, č. k 6C/16/2018-77 zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu žalovaného 2/ sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že má za to, že podané odvolanie je nedôvodné a jeho účelom je iba oddialiť zaplatenie požadovaných úrokov. Je nepochybné, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci riadne vykonal dokazovanie za účelom dôsledného preukázania skutkového stavu. Súd prvej inštancie vykonal dôkazy, najmä pripojením spisu 4C/168/2014 a výsluchom na pojednávaní. Z uvedeného spisu je riadne preukázaná existencia právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Vznik omeškania je nepochybný, nakoľko tento vyplýva z objektívnych skutočností. Rovnako je preukázaný deň zaplatenia - vykonania exekúcie. Má za to, že takto dôsledne zistený skutkový stav je dostatočný a vydané rozhodnutie je spravodlivé a riadne odôvodnené. Navrhla, aby odvolací súd podané odvolanie zamietol ako nedôvodné.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo vzťahu k žalovanému 2/ (žalovaný 1/ odvolanie nepodal) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. K procesnému postupu odvolacieho súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného 2/ bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 3 CSP, miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Trenčíne

v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, dňa 15.4.2020 a na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom.

8. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na ním citované zákonné ustanovenia. Svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

9. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie. V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Rovnako aj vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, „ ... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

10. Na zdôraznenie správnosti právneho záveru súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nesporne preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so zaplatením sumy 10.000 eur. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné obdobie omeškania a ani výška zákonného úroku z omeškania. Žalovaný 2/ a jeho právny zástupca sa pojednávajúci dňa 9.1.2019 nezúčastnili, pričom svoju neprítomnosť ospravedlnil právny zástupca žalovaného 2/ hospodárnosťou konania. V ospravedlnení uviedol, že poukazuje na podaný odpor proti platobnému rozkazu. Na pojednávaní dňa 9.1.2019 sudca v súlade s § 181 ods. 2 CSP uviedol, ktoré skutočnosti sú sporné a ktoré nesporné. Súd prvej inštancie ďalej postupoval podľa § 181 ods. 3 CSP, vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu. Z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver.

11. Rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany sporu bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Nesmie však ísť o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (napr. námietka premlčania vznesená stranou sporu). Odvolací dôvod prezentovaný žalovaným 2/, týkajúci sa nedostatočne odôvodneného rozhodnutia nepovažoval odvolací súd za relevantný. Predmetom konania bolo zaplatenie úroku z omeškania za oneskorenú úhradu sumy 10.000 eur priznanej súdnym rozhodnutím. Žalobkyňa v žalobe jasne a zrozumiteľne uviedla v akej výške si uplatňuje úrok z omeškania (5% ročne), z akej sumy (10.000 eur) a za aké obdobie (obdobie odo dňa vykonateľnosti rozsudku, ktorým bola žalobkyni priznaná suma 10.000 eur až do dňa jej úplného zaplatenia). Žalovaný 2/ v konaní nenamietal a nerozporoval výšku uplatneného úroku z omeškania, ani dobu omeškania a teda ani samotnú žalovanú sumu, v odpore proti platobnému rozkazu len všeobecne bez bližšej konkretizácie uviedol, že žalobou uplatnený nárok neuznáva v celom rozsahu. Konkrétnejšie namietal len spoločnosť žalovaného 1/ a žalovaného 2/, s ktorou námietkou sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal, keď uviedol, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú postavenie samostatných spoločníkov, kedy každý zo žalovaných môže byť zaviazaný na celé plnenie a vo výroku rozhodnutia zaviazal žalovaných tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého. Žalovaný 2/ až v odvolaní proti rozsudku uviedol svoje námietky voči priznanej výške úrokov z omeškania, pričom tieto svoje námietky mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

12. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o nároku na náhradu trov konania, keď správne právne posudzoval vec podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a dospel k správneému záveru, že žalobkyňa ako úspešná strana sporu má voči žalovanému 1/ a aj voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %,

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1,2 CSP. potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).